

Vet-Zeppelin & The Realms **Café The Jack - Eindhoven - 19 december 2010**

In Eindhoven was dit een mooi weekeinde op muzikaal vlak: de Eindhoven Metal Meeting vond wederom plaats. Maar dat was niet eens alles: café Altstadt bood zondagmiddag een optreden aan van een Pink Floyd Tribute band. En dat was nog niet alles! Iets verderop speelde in café The Jack de Led Zeppelin coverband Vet-Zeppelin die avond. De slimsten onder ons hadden hier natuurlijk een doorlopende zondagmiddagbesteding van gemaakt. Ik hoor daar echter niet bij: ik was alleen gaan kijken naar Vet-Zeppelin. Dit verslag dient dan weer wel om aan te tonen dat die band met gemak zelfstandig kan zorgen voor een prachtige afsluiting van je weekeinde!

Voordat Vet-Zeppelin echter het podium betreedt, wordt er ruimte gegeven voor de jonge Eindhovense band **The Realms**. Deze band heeft net deze zelfde maand een eerste met zorg geproduceerde demo afgeleverd, en speelt daar enthousiast een serie nummers van voor een ontvankelijke en levendige zaal. En dat er zo enthousiast wordt gereageerd mag toch een klein wonder heten: de band speelt namelijk een behoorlijk eigenwijze en onvoorspelbare mengeling van stijlen met als duidelijk doel eens iets anders te laten horen, en ik heb bands voor minder uitdagende muzikale statements de rug toegekeerd zien worden. Dat betekent ook wel dat The Realms iets goed moeten doen, en dat doen ze zeker: hoe proggy de nummers ook in elkaar steken, het klinkt allemaal heel lekker. Er komt vanalles voorbij, van funky passages via Pink Floyd - atmosferen naar symfonische metal met uitbundige gitaar -en keytar solo's. Elke stijl komt goed uit de verf (al mag het gitaargeluid in de cleane stukken wat minder schel klinken) en overal zitten lekkere hooks verwerkt. Lekkere nummers met kop en staart en lekkere twists, gebracht door een stel enthousiaste jonge gasten (verdomme, word ik al zo oud??). Daarom: die demo heb ik meegenomen, en in ditzelfde nummer vind je er een recensie van. Ondertussen is het een mooie verrassing om zo'n voorprogramma te zien bij een optreden van Vet-Zeppelin.

Een andere verrassing deze avond begint met het begin van het optreden van **Vet-Zeppelin**. Als groot fan van Led Zeppelin verwacht je natuurlijk sowieso een avondje met lekker vermaak, maar meestal heb je bij coverbands toch ook wel hier en daar en zo nu en dan het knagende gevoel dat het wel echt zonde is dat die originele band niet voor je neus staat. Nu wil ik niet direct zeggen dat ik Led Zeppelin niet graag voor m'n neus zou hebben, maar Vet-Zeppelin verrast van bij het openingsnummer direct met een ontzettend VET geluid en een prestatie om U tegen te zeggen! De ene na de andere kraker komt voorbij en de temperatuur in de kroeg stijgt zienderogen. De band bestaat uit vier muzikanten die zich als een vis in het Zeppelin-water voelen; het baswerk dreunt soepel alle kanten op, alsook de zwaar groovende drums. De zanger zet z'n strot goed open en brengt een prachtige vertolking van het veelzijdige materiaal. En de gitarist speelt soepelder en geconcentreerder dan ik de heer Page ooit zelf op live-registraties heb zien doen. Het duurt dan ook niet lang voordat de steeds vollere kroeg de band joelend en juichend opjut tot steeds intensere vertolkingen. Het is alsof Led Zeppelin weer springlevend voor je neus staat. Opgelucht halen we allemaal adem: we zijn weer terug in de hoopvolle jaren zeventig, we're gonna groove! De strijkstok wordt erbij gehaald op gitaar, de zanger duelleert met de gitaar, de gong komt zelfs voorbij bij de drums. En in 'Moby Dick' vertolkt de drummer als eerbetoon aan John Bonham de drumsolo. En het is niet omdat ik de drummer toevallig ken, maar: nondeju! Hij begint zoals het hoort met de handen en gaat na een paar uitputtingslagen over op de stokken. Het hele drumstel wordt vakkundig en met gevoel voor groove getest op duurzaamheid. De heer Bonham mag trots zijn op zo'n eerbetoon en voortleving. Na een uiterste krachtinspanning lijkt een uitbundige zaal bereid de band op handen naar de bar te dragen en te trakteren op een welverdiende pint. Maar de band, inclusief drummer, blijkt nog energie genoeg te hebben en gooit er zonder onderbreking een paar krakers bovenop. Zelfs 'Stairway To Heaven' komt voorbij, en ondanks de toegegeven lichte tegenzin om aan dit -zeker rond deze tijd- omstreden legendarische nummer te beginnen, mondt ook dit uit in een prachtige vertolking -de dwarsfluit wordt niet eens gemist. Een paar vette nummers verder is het dan toch echt helaas voorbij.

Met een twintigtal nummers geeft Vet-Zeppelin zich lange tijd helemaal, en dat wordt hier zwaar gewaardeerd. Ook door de rest van de kroeg. We kunnen er geen genoeg van krijgen, en het had best een paar dagen langer mogen duren. Wat een trip! In plaats van hier nog langer te zeveren over details van sublimiteit, rest slechts één advies aan alle Led Zeppelin fans (en wie is dat eigenlijk niet?): gaat Vet-Zeppelin ergens aan het werk zien, het maakt een mens gelukkiger!